

DEMOCRACIA

SEMANARIO REPUBLICANO FEDERAL

ÓRGANO DEL PARTIDO REPUBLICANO FEDERALISTA DEL DISTRITO DE VILLANUEVA Y GELTRÚ

PRECIOS DE SUSCRIPCIÓN	REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN	PRECIOS DE LOS ANUNCIOS (Pago adelantado)
Un mes : : : : : 0'50 pesetas.	Centro Republicano Federal, Plaza Constitución número 13, Villanueva y Geltrú.	En primera plana, 0'20 pesetas línea
Un trimestre : : : : : 1'50	TELÉFONO 531.	En tercera " 0'15 " "
Número suelto : : : : : 0'10 "	Insértense o no los escritos que se remitan a la Redacción, no se devuelven los originales	En cuarta " 0'10 " "
NÚMERO ATRASADO: : : 0'25 "		Comunicados 0'20 " "
		Rebaja a los suscriptores y según el número de inserciones.

CENTRO FEDERALISTA (SECCION RECREATIVA)

GRAN BAILLE

para la noche de hoy, corriendo la ejecución del programa a cargo del aplaudido QUINTETO que dirige el pianista Sr. Tatjé.

Tarrida del Mármol

Arribo un poc tard per a parlar d'en Tarrida del Mármol, mort a Londres, ont fa temps residia. Cal recullir, de totes maneres, una observació. La mort d'aqueix home ha estat acullida amb general respecte, fins amb afeció admirativa a la seva memoria. Com en el moment de la mort d'Anselm Lorenzo, vejem aquí un signe de la serenitat del temps.

L'anarquisme (o, més propiament, l'acràcia) és la més ambigua de les modalitats socials. Per una part, la seva doctrina és la pura abstenció de tota violència exercida per l'home contra l'home. Tolstoi, fonamentant-se en el text evangèlic, és el més típic dels àcratas.—Per altra part, l'exaltació improvisadora i creadora dels fanàtics ha arribat a exercir-se paradòxicament per la violència a fi de suprimir amb la força tot abús de força. Paralelament a Tolstoi, el nihilisme senyala aqueixa altra forma, com si els esclaus fossen els creadors de l'acràcia.

Clar está que l'opinió vulgar ha conegut, de l'anarquisme, més les aparatoses truculències, els atentants sorollosos i brutals, que la doctrina mansa i càndidament utòpica. No se'ha distingit prou entre l'àngel i el bestial; entre l'home corprès d'un amor nou i l'home encès per un odi an el qui impedièn l'adveniment d'aqueix amor nou sobra la terra; entra el profeta qui deixava caure la paraula com una llevor destinada a gestació llarguíssima sota la consciència humana, i l'home barbre, amb no se què

de demiurg primitiu o de catolicisme, qui volia sobreposar-se a les lleis naturals i apressar el terme de les generacions, amb una mena de ultra jacobinisme.—Confondre una amb l'altra forma dels àcrates tant se val com unir sota un mateix criteri el Crist i Torquemada, Francesc d'Asis i Felip II.

En Tarrida del Mármol, entre els teoritzants de l'anarquisme, me sembla el millor. (Parlo, naturalment, de l'anarquisme en el sentit admès de la paraula; excluint les seves derivacions literàries o ètiques). Fou el primer qui establí la diferència entre un anarquisme evolutiu i un anarquisme propiament revolucionari, romancesc, fantàstic. «L'anarquisme—vingué a dir—és tendència i no doctrina immediatament pràctica. En fórmula aspira a la substitució del ressort *govern* pel ressort *administració pública*.» Veieu com, substancialment, se corresponia amb el massa rotunde individualisme positivista, que resumia políticament Spencer (bon anglès) en la fórmula *la menor cantitat d'Estat possible*. Perque quan l'administració (propiament *República*, cosa pública,) fós emancipada de tota coacció, aleshores l'iniciativa individual se coordinaria i concentraria en la social com un *organisme*, i no ja com un *mecanisme*.

Els esperits superficials, *doctrinistes*, varen veure en aqueixes afirmacions una escola diametralment oposada a la del socialisme. Des d'aleshores, acadèmicament, anarquisme i socialisme semblaven coses adverses. La una era l'exageració de l'individualisme; l'altre ho era del col·lectivisme. Però aqueix joc de paraules no podia

durar; aqueixa abstracció d'aula havia de cedir davant la realitat. El professor Hamon, de l'Universitat lliure de Brusel·les, inicià l'unificació de les dues escoles, socialista i àcrata.

El socialisme és en realitat un fi, pel medi àcrata. Se va a la suprema autonomia de l'individu per l'armonització de totes les autonomies individuals. L'acràcia resta com un fi ideal, i el socialisme dóna, a cada moment, les realitats evolutives per aquell fi. L'un és l'estàtica permanent on se tendeix, l'altre és la dinàmica per la qual ens movem envers aquell fi. L'un és l'estel d'Orient, l'altre és la caravana. ¿Que'l fi és eternament inassequible? Sempre tindrà un valor directiu, de norma, de perfecció, a la qual acomodarem les nostres obres.

* * *

En Tarrida, absolutament incomprens, va ésser una víctima de les fobies socials d'uns dies amarguissims, massa repetits a Barcelona sota diverses formes. Va sofrir com tots els redemptors. Avui, davant el seu cadavre, s'exalta en públic la seva bondat, el seu cor generós, la seva noblesa... Oh ironia de les coses! A cada un d'aquests sentimentals il·lusos, el càntic de les ploraneres retorna com un *leit motiv*... Un dia és en Salvoechea, l'altre la Lluisa Michel, l'altre en Sempau, l'altre l'Anselm Lorenzo, l'altre en Tarrida del Mármol...

—Diuen que era tant bona persona,—exclamarà el gran burgès tot llegint distretament el periòdic.

Ah, sí! Molt bona persona! Però tú ahir l'hauries crucificat, sense ni tant sols rentarte les mans en el Pretori...

GABRIEL ALOMAR

(De *La Campana de Gracia*).

Si robar es una vergüenza, invadir un pueblo no podrá ser una gloria. Si matar es un crimen, matar mucho no puede ser una circunstancia atenuante. Por qué a los ojos del Dios Eterno no cambia la figura del asesino, aunque lleve en vez del gorro del presidiario la corona de un emperador.

VÍCTOR HUGO.